

การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่
ACHIEVEMENT OF TEACHING ENGLISH PRONUNCIATION ON THE INFLUENCE OF
THAI STUDENTS' MOTHER LONGUE

อัจฉริยา นันทศิริพล¹

ปิยะดา มหามนตรี²

บทคัดย่อ

การแทรกแซงของอิทธิพลจากภาษาแม่ในกระบวนการรับภาษาที่สองเป็นสิ่งที่นักภาษาศาสตร์มองเห็นและให้ความสำคัญในการทำความเข้าใจเพื่อส่งต่อข้อมูลให้ผู้เกี่ยวข้องกับการสอนได้หาวิธีการช่วยเหลือผู้เรียนในการแก้ไขและฝึกฝนการใช้ภาษาที่สองอย่างถูกต้อง (ข้อเท็จจริงที่ว่า การรับรู้ภาษาที่สองได้รับอิทธิพลจากการแทรกแซงของภาษาแม่ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่นักภาษาศาสตร์ได้สังเกตเห็นและได้ศึกษาปัญหาและผลกระทบมาโดยตลอด ด้วยสาเหตุนี้บทความนี้จึงได้มุ่งเน้นถึงปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยให้ผู้เกี่ยวข้องด้านการสอนได้เข้าใจและเสนอแนะแนวทางในการช่วยเหลือผู้เรียนในการแก้ไขและฝึกฝนการใช้ภาษาที่สองอย่างมีประสิทธิภาพ) การสังเกตในชั้นเรียนพบว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยได้อิทธิพลจากภาษาแม่ในหลายประเด็น กล่าวคือ นักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยใช้วิธีการออกเสียงลักษณะเดียวกับภาษาไทยซึ่งนับเป็นสิ่งกีดกันโอกาสที่นักเรียนจะยกระดับการใช้ภาษาอังกฤษได้

อย่างถูกต้องและคล่องแคล่วเพื่อส่งเสริมการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนในลักษณะชั้นเรียนโดยทั่วไปไม่เอื้อให้ครูผู้สอนสังเกตเห็นข้อบกพร่องได้ชัดและทำการแก้ไขได้ **บทความนี้ได้เสนอ**แนวการสอนเป็นกลุ่มขนาดเล็ก วิธีนี้ช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียนในการทำงานร่วมกับเพื่อน ครูผู้สอนยังสามารถเฝ้าสังเกตการออกเสียงของนักเรียนอย่างใกล้ชิดและให้คำอธิบายสาเหตุของข้อบกพร่องได้อย่างชัดเจน พร้อมทั้งให้คำแนะนำวิธีฝึกการออกเสียงที่ถูกต้อง การทำงานเป็นกลุ่มขนาดเล็กจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจและยอมรับการฝึกฝนในแนวทางที่ถูกต้อง พลังการทำงานร่วมกับเพื่อนช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่ผ่อนคลาย ลดความเครียดและความรู้สึกอายในการทำผิดและถูกแก้ไข และช่วยเสริมสร้างจิตสำนึกของการสร้างองค์ความรู้ในตนเองผ่านการทำงานร่วมกับผู้อื่น

คำสำคัญ: อิทธิพล การรบกวน ภาษาแม่ การออกเสียงภาษาอังกฤษ

¹รองอธิการบดี สถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ

²ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ฝ่ายต่างประเทศ โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน

Abstract

The fact that second language acquisition is influenced by learners' mother tongue interference has long been seen by linguists who, therefore, have been working on finding its causes and effects. The article aims to share some key obstacles of achieving Thai students' English pronunciation with involved parties in the field of language teaching and to propose some effective tactics to help them correct their learners' pronunciation mistakes and practice using the second language successfully. **Classroom**

observations reveal that Thai students' English pronunciation has been affected by their mother tongue; Thai language sounds and features are still used when they pronounce English. This bars them from gaining a level of English accuracy and fluency which would enhance their precise and effective communication through the language. Thailand's conservative classroom management also provides its teachers fewer chances to observe clearly that obstacle as well as improve it. **The article proposed that** the tactic, teaching in small groups, encouraged students to have more chances to work with their peers. This also assists teachers to closely observe their students individually, to explicitly explain

about the mistakes of English pronunciation together with clearly guiding how to practice further correctly. Working in small groups is expected to be more welcomed by the learners to participate and follow the instructions. Using power of the peer group creates relaxing teaching and learning environment, reduces stress and humiliation caused by making mistakes and being corrected, and reinforces the mindset of building knowledge by doing things with others.

Keywords: Influence, Interference, Mother tongue, English pronunciation

บทนำ

อิทธิพลของการแทรกแซงจากภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่งซึ่งหมายถึงภาษาที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งใช้เป็นภาษาหลักในการสื่อสารกับผู้คนรอบตัวที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองเป็นสิ่งที่นักภาษาศาสตร์ได้สังเกต ตั้งสมมติฐาน ทำการวิจัย และอธิบายในเชิงทฤษฎีไว้เป็นจำนวนมากตามที่ได้มีแนวคิดเรื่อง Universal Grammar และการรับภาษาซึ่งขอมสกีได้เสนอขึ้นเมื่อปีคริสต์ศักราช 1965 และได้กลายเป็นที่สนใจค้นคว้าต่อเนื่องอย่างกว้างขวางในหมู่นักภาษาศาสตร์ โดยได้พบว่าผู้เรียนภาษาที่สองมีแนวโน้มที่จะถ่ายโอนคุณสมบัติของภาษาแม่ เช่น ลักษณะทางสัทศาสตร์ วากยสัมพันธ์ และอรรถศาสตร์ เป็นต้น สู่กระบวนการรับภาษาแม้ว่าจะมีกฎเกณฑ์ในการใช้และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ไม่เหมือนกัน (พิรพัฒน์ ยางกลาง,

2556: 104-126) กระบวนการถ่ายโอนนี้อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนในกรณีที่ภาษาแม่มีความคล้ายคลึงกับภาษาที่สอง แต่หากมีความแตกต่างกัน อิทธิพลของภาษาแม่อาจกลายเป็นสิ่งกีดขวางผู้เรียนจากการฝึกฝนความเชี่ยวชาญในภาษาที่สอง งานวิจัยของนักภาษาศาสตร์จากมหาวิทยาลัยแมคกิลประเทศแคนาดาเปิดเผยว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ใช้ภาษาตุรกีเป็นภาษาที่หนึ่งมักลงน้ำหนักเสียงในพยางค์ที่เป็น article เนื่องจากเป็นวิธีที่คล้ายกับการออกเสียง article ในภาษาตุรกี ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการถ่ายโอนทางฉันทลักษณ์จากภาษาตุรกีที่เป็นภาษาที่หนึ่งมายังภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สอง ในกรณีดังกล่าว ความคุ้นเคยในการออกเสียงตามวิธีการของภาษาแม่ทำให้ผู้เรียนชาวตุรกีมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษซึ่งไม่ลงน้ำหนักเสียงในพยางค์ที่เป็น article เมื่อมีคำนามตามหลัง (White & Goad, 2016) จึงนับว่าอิทธิพลของการแทรกแซงจากภาษาแม่ที่มีต่อการรับภาษาที่สองเป็นความท้าทายที่สำคัญ ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจและหาวิธีการช่วยให้ผู้เรียนได้แก้ไขและฝึกฝนทักษะในภาษาที่สองอย่างถูกต้องต่อไป

ดังนั้นบทความนี้จึงมุ่งเน้นถึงปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยให้ผู้เกี่ยวข้องด้านการสอนได้เข้าใจ และเสนอแนะแนวทางวิธีการสอนเพื่อส่งเสริมผู้เรียนนำแนวทางจากในห้องเรียนไปพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่

ด้วยเหตุที่การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เกิดและเติบโตในประเทศไทยมักจะได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ที่ใช้เป็นภาษาราชการและใช้สื่อสารกันโดยทั่วไปในหมู่ผู้คน วิธีการออกเสียงแบบภาษาไทยจึงแฝงอยู่ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียน ส่วนหนึ่งของข้อบกพร่องในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่พบมีดังนี้

1. การใช้เสียงในภาษาไทยที่มีความใกล้เคียงกันแทนเสียงในภาษาอังกฤษ

พยางค์ หรือ คำ ใน ภาษาอังกฤษประกอบด้วยเสียงสระ และ เสียงพยัญชนะ เสียงสระเป็นเสียงที่เปล่งออกมาโดยกระแสลมที่ออกมาจากปอด ผ่านช่องคอเข้าไปในช่องปาก และผ่านริมฝีปากออกมาโดยปราศจากการกักกระแสลมหรือการเสียดสีของอวัยวะภายในช่องปาก เสียงสระทุกตัวเป็นเสียงก้อง เนื่องจากเส้นเสียงที่อยู่ในกล่องเสียงจะสั่นในการออกเสียงสระทุกตัว (ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร, 2557 : 17, 60) ส่วนเสียงพยัญชนะเป็นเสียงที่เปล่งออกมาโดยกระแสลมที่ออกมาจากปอด ผ่านช่องคอเข้าไปในช่องปาก และผ่านริมฝีปากออกมาโดยเกิดการเปลี่ยนแปลงลักษณะเสียงที่อวัยวะภายในช่องปาก เสียงพยัญชนะมีทั้งที่เป็นเสียงก้องและเสียงไม่ก้องขึ้นอยู่กับว่ากระแสลมผ่านออกมาโดยทำให้เส้นเสียงสั่นหรือไม่ หากทำให้เส้นเสียงสั่นจะเป็นพยัญชนะเสียงก้อง เสียงสระในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 17 เสียง แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือสระเดี่ยวและสระผสม การออกเสียงสระในภาษาอังกฤษไม่ใช่ปัญหาสำหรับ

นักเรียนไทยเนื่องจากสระทุกเสียงในภาษาอังกฤษออก
ดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 1
เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 24 เสียง

เสียงเหมือนกับเสียงสระในภาษาไทย
สามารถแบ่งตามลักษณะของการออกเสียงได้ 6
กลุ่ม ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ประเภทของสระในภาษาอังกฤษ	สัญลักษณ์แสดงเสียง	ตัวอย่างคำ	เสียงสระภาษาไทยที่เหมือนกัน
สระเดี่ยว	/i/	Sea	สระ อี
	/ɪ/	Hip	สระ อิ
	/e/	Rain	สระ เอ
	/ɛ/	Hen	สระ เอะ
	/æ/	Fan	สระ แอ
	/ʌ/	Cut	สระ อะ
	/ə/	Curious	สระ เออะ
	/ɜ:/	Third	สระ เออ
	/ɔ:/	Better	สระ เออะ
	/a/	Jar	สระ อา
	/u/	Cool	สระ อุ
	/ʊ/	Foot	สระ อู
	/o/	Show	สระ โอ
	/ɔ/	Mall	สระ ออ
สระผสม	/aɪ/	Hike	สระ อา + ย
	/aʊ/	Round	สระ อา + ว
	/ɔɪ/	Toy	สระ ออ + ย

ตารางที่ 1 เสียงสระในภาษาอังกฤษ สัญลักษณ์แสดงเสียง ตัวอย่างคำ และเสียงสระภาษาไทยที่เหมือนกัน

อย่างไรก็ตาม เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษหลายเสียงไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย จึงเป็นปัญหาโดยตรงสำหรับนักเรียนในการออกเสียง และนักเรียนมักจะออกเสียงพยัญชนะในภาษาไทยที่ใกล้เคียงกันทดแทนโดยธรรมชาติตาม

ปรากฏการณ์ของการถ่ายโอนคุณสมบัติของภาษาแม่ ดังรายละเอียดในตารางที่ 3 ซึ่งเป็นข้อบกพร่องที่ควรได้รับการแนะนำแก้ไขจากครูผู้สอน

ลักษณะการออกเสียง	เสียงก้องหรือเสียงไม่ก้อง	สัญลักษณ์แสดงเสียง
1. ระเบิดหรือกัก	เสียงไม่ก้อง	/p/ /t/
	เสียงก้อง	/b/ /d/ /g/
2. กักเสียดแทรก	เสียงไม่ก้อง	/tʃ/
	เสียงก้อง	/dʒ/
3. นาสึก	เสียงก้อง	/m/ /n/ /ŋ/
4. เสียดแทรก	เสียงไม่ก้อง	/f/ /θ/ /s/ /ʃ/
	เสียงก้อง	/v/ /ð/ /z/ /ʒ/
5. ข้างลิ้น	เสียงก้อง	/l/
6. กิ่งสระ	เสียงก้อง	/r/ /y/

ตารางที่ 2 เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษจัดกลุ่มตามลักษณะการออกเสียง

เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ไม่มี ในภาษาไทย	ตัวอย่างคำและตำแหน่งที่เกิดเสียง			เสียงภาษาไทยที่นักเรียน ใช้ทดแทน
	ต้นคำ	กลางคำ	ท้ายคำ	
1. /g/	<u>G</u> ive	Again	-	ก
2. /v/	<u>V</u> oice	O <u>v</u> er	Li <u>v</u> e	ว ฟ และ บ
3. /θ/	<u>Th</u> in	-	Ba <u>th</u>	ช ต ท และ ด
4. /ð/	<u>Th</u> ey	Mo <u>th</u> er	Brea <u>th</u> e	ด ท และ ช
5. /z/	<u>Z</u> ebra	De <u>z</u> ign	Hi <u>z</u>	ช
6. /ʃ/	<u>S</u> ure	Na <u>ʃ</u> ion	Pu <u>sh</u>	ช และ ช
7. /ʒ/	-	Plea <u>ʒ</u> ure	Be <u>ʒ</u> e	ช ด และ จ
8. /tʃ/	<u>Ch</u> ain	Tea <u>ch</u> er	Lu <u>ch</u>	ช
9. /dʒ/	<u>J</u> ade	Lo <u>gic</u>	Cha <u>ng</u> e	จ

ตารางที่ 3 การออกเสียงทดแทนเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย

2. การไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ

การออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดที่อยู่ท้ายคำเป็นลักษณะที่ไม่มีในภาษาไทย เนื่องจากตัวสะกดทั้ง 8 มาตราในภาษาไทยแสดงไว้เพียงการเขียนและออกเสียงเพียงส่วนต้นเท่านั้น เสียงใส่ส่วนท้าย

จะถูกทิ้งไปในการออกเสียง ตัวอย่างเช่น

- ตัวสะกดมาตรา แม่กม คำว่า “กลม” มีตัว “ม” อยู่ท้ายคำแต่คนไทยไม่ออกเสียงคำนี้ว่า “กลมเมอะ”

- ตัวสะกดมาตรา แม่กบ คำว่า “ดาบ” มีตัว

“บ” อยู่ท้ายคำแต่คนไทยไม่ออกเสียงคำนี้ว่า “ดาบเบอะ”

- ตัวสะกดมาตรา แม่กด คำว่า “บาด” มีตัว “ด” อยู่ท้ายคำแต่คนไทยไม่ออกเสียงคำนี้ว่า “บาดเคอะ”

อย่างไรก็ตาม การออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดท้ายคำอย่างชัดเจนครบถ้วนในภาษาอังกฤษเป็นเรื่องจำเป็น เนื่องจากเสียงที่อยู่ท้ายคำบ่งบอกถึงความหมายหลายประการ ดังนี้

- แสดงความหมายที่เป็นอดีตกาลหรือสถานะที่เป็น Past Participle ของคำกริยาที่เติม -ed ดังเช่นในประโยค He called me.

- แสดงความหมายที่เป็นปัจจุบันและแสดงถึงประธานเอกพจน์บุรุษที่ 3 ของคำกริยาที่เติม -s หรือ -es ดังเช่นในประโยค He always calls me.

- แสดงความเป็นพหูพจน์ของคำนาม ดังเช่นในคำว่า students

- แสดงความแตกต่างของคำ ดังเช่นในคำว่า kit, kiss, และ kick

แม้ว่านักเรียนจะเข้าใจถึงเหตุผลในการเขียนและความหมายของพยัญชนะท้ายคำดังที่กล่าวมาข้างต้น ในทางปฏิบัติพบว่านักเรียนไทยส่วนใหญ่ยังคงไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายคำในการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยความเคยชินอันเป็นการแทรกแซงของอิทธิพลจากภาษาแม่

ยิ่งไปกว่านั้น ในกรณีของคำภาษาอังกฤษที่มีเสียงพยัญชนะท้ายคำมากกว่า 1 เสียง พบว่านักเรียนไทยบางคนยังไม่สามารถออกเสียงท้ายคำได้ครบถ้วนถูกต้อง อันเนื่องจากยังไม่ทราบว่าคำนั้นมีเสียงพยัญชนะท้ายคำกี่เสียง และยังขาดการฝึกฝนการขยับอวัยวะในช่องปากที่ใช้ในการเปล่งเสียงพยัญชนะเหล่านั้น อย่างต่อเนื่องกัน

ตัวอย่างเช่น test ซึ่งมีเสียงท้ายคำ 2 เสียง ได้แก่ /s/ และ /t/ และเมื่อแสดงความเป็นพหูพจน์จะสะกดว่า tests ซึ่งมีเสียงพยัญชนะท้ายคำถึง 3 เสียง คือ /s/ ตามด้วย /t/ และจบด้วย /s/ อีกครั้ง

3. การไม่ลงน้ำหนักเสียงที่พยางค์ใดพยางค์หนึ่งในคำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์

การลงน้ำหนักเสียงในพยางค์ใดพยางค์หนึ่งในคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์เป็นลักษณะที่พบในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ทำให้การพูดมีลักษณะเป็นจังหวะจะโคนซึ่งช่วยบอกไปถึงคำที่นำมาใช้ในการพูดอย่างต่อเนื่องหรือการพูดในบทสนทนา ในบางกรณีการลงเสียงหนักที่ต่างพยางค์กันในคำเดียวกันยังหมายถึงความหมายที่แตกต่างกันด้วย ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องเน้นให้นักเรียนเห็นถึงลักษณะดังกล่าวเพื่อฝึกฝนและออกเสียงให้ถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม ลักษณะการออกเสียงดังกล่าวไม่ใช่วิธีการออกเสียงในภาษาไทยเนื่องจากการออกเสียงในภาษาไทยจะให้น้ำเสียงกับแต่ละพยางค์เท่าๆ กัน หรือหากจะมีการลงน้ำหนักเสียงในพยางค์ใดพยางค์หนึ่งก็จะเป็นการเน้นความสำคัญในกรณีเฉพาะ ไม่ใช่การออกเสียงตามปกติของคำดังกล่าว

จากการสังเกตในชั้นเรียนพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่คุ้นเคยกับการลงเสียงหนักในพยางค์ใดพยางค์หนึ่งของคำในภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนจะลงน้ำหนักเสียงทุกพยางค์ในแต่ละคำใกล้เคียงกันตามลักษณะของการออกเสียงในภาษาไทย หรือลงน้ำหนักเสียงผิดพยางค์ นอกจากนี้ ในกรณีของคำบางคำในภาษาอังกฤษซึ่งชนิดของคำ หรือความหมายจะเปลี่ยนไปตามการลงน้ำหนักเสียง นักเรียนยังลงน้ำหนักเสียงไม่ถูกต้องในการแยกแยะความแตกต่างดังกล่าว ดังตัวอย่างในตารางที่ 4

ตัวอย่างคำ	วิธีการลงน้ำหนักเสียงที่ถูกต้อง	วิธีการลงน้ำหนักเสียงของนักเรียน
present	ถ้าลงน้ำหนักเสียงที่พยางค์แรก จะเป็นคำนาม มีความหมายว่า ของขวัญ หรือเป็นคำคุณศัพท์ มีความหมายว่า ที่อยู่ตอนนี้ หรือ ปัจจุบัน ถ้าลงน้ำหนักเสียงที่พยางค์หลังจะเป็นคำกริยา มีความหมายว่า แสดง หรือ นำเสนอ	นักเรียนมักออกเสียงคำนี้โดยการลงน้ำหนักเท่ากันทั้งสองพยางค์ หรือลงน้ำหนักเสียงที่พยางค์แรกเพียงกรณีเดียว
permit	ถ้าลงน้ำหนักเสียงที่พยางค์แรก จะเป็นคำนาม มีความหมายว่า ใบอนุญาต ถ้าลงน้ำหนักเสียงที่พยางค์หลังจะเป็นคำกริยา มีความหมายว่า อนุญาต	นักเรียนมักออกเสียงคำนี้โดยการลงน้ำหนักเท่ากันทั้งสองพยางค์ หรือลงน้ำหนักเสียงที่พยางค์แรกเพียงกรณีเดียว

ตารางที่ 4 ตัวอย่างวิธีการลงน้ำหนักเสียงของนักเรียน

วิธีการแก้ไขการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่

โดยทั่วไปการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนจะเป็นการอธิบายเกี่ยวกับคำศัพท์และหลักไวยากรณ์ให้นักเรียนทั้งห้องฟังก่อนที่จะฝึกทำแบบฝึกหัดซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นงานเขียน ในบางชั้นเรียนที่สอนโดยครูชาวต่างชาติ นักเรียนจะได้ฝึกฟังภาษาอังกฤษมากขึ้นและฝึกทักษะการพูดโต้ตอบในเรื่องที่เป็นหัวข้อของเนื้อหาในการเรียน อย่างไรก็ตาม ในสภาพแวดล้อมของการเรียนการสอนดังกล่าว ข้อบกพร่องในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่จะไม่ได้ถูกสังเกตค้นหาและแก้ไขอย่างจริงจัง นักเรียนจะไม่มีโอกาสได้ปรับปรุงการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ยังคงไม่ถูกต้องด้วยความเคยชินจากการใช้ภาษาไทย ทั้งนี้จากการเฝ้าสังเกตในชั้นเรียนพบว่าวิธีการจัดการเรียนการสอนเป็นกลุ่มขนาดเล็กจะช่วยให้ครูผู้สอนได้ยินและแก้ไขการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ได้ดีมากยิ่งขึ้น

อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมวิธีการเรียนเพื่อสร้างองค์ความรู้ของนักเรียนผ่านการทำงานร่วมกับผู้อื่น Learning as building knowledge as part of doing things with others (LBKO) (Galton, Kwok & Kam, 2015)

ด้วยเหตุที่การเรียนภาษาคือการเลียนแบบผู้เรียนจึงต้องได้รับข้อมูลที่เป็นตัวอย่างของภาษาผ่านการฟังหรือการอ่านและทำตามตัวอย่างนั้นเมื่อกระบวนการนี้เกิดขึ้นจะส่งผลให้เกิดการจดจำและเมื่อเกิดขึ้นซ้ำจะทำให้เกิดความเข้าใจและพัฒนาเป็นทักษะความชำนาญต่อไป (Davies & Pearse, 2000) การเรียนภาษาในห้องเรียนโดยทั่วไปครูจะเป็นตัวอย่างของภาษาให้กับนักเรียน อย่างไรก็ตาม นักเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาผ่านการทำงานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนได้โดยผ่านการเรียนการสอนเป็นกลุ่มย่อยซึ่งจะช่วยเสริมการฝึกปฏิบัติของผู้เรียนแต่ละคนอย่างมากและเป็นการฝึกในกลุ่มส่วนตัวที่จะมีความเครียดน้อยกว่า เป็นโอกาสที่ดีในการพัฒนาความเป็น

อิสระและทักษะการใช้ภาษาด้วยตัวเองต่อไป (Davies & Pearse, 2000)

การสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มย่อยเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่มีขั้นตอนและรายละเอียดดังนี้

1. ครูเตรียมการสอนการออกเสียงเพื่อทำงานกับนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยที่มีจำนวนนักเรียนในแต่ละกลุ่ม 3-5 คน โดยใช้เวลากลุ่มละประมาณ 8 นาที ทั้งนี้ จำนวนนักเรียนในกลุ่มสามารถปรับให้เหมาะสมกับจำนวนนักเรียนทั้งหมดในห้องและไม่จำเป็นต้องเท่ากันทุกกลุ่ม สิ่งสำคัญคือให้นักเรียนทุกคนได้ทำกิจกรรมภายในเวลาหนึ่งคาบเรียน แต่ไม่ควรเกิน 8 คนต่อกลุ่ม เนื่องจากเสียงของนักเรียนที่ได้ยินจะผสมปนเปกัน ทำให้แยกได้ไม่ชัดเจนว่าออกเสียงถูกต้องหรือไม่ หรือแยกไม่ได้ว่าเป็นเสียงของนักเรียนคนใดที่ต้องแก้ไข นอกจากนี้ ควรเตรียมงานพิเศษให้นักเรียนได้ทำระหว่างที่รอการทำงานเป็นกลุ่มย่อยร่วมกับครูด้วย

2. จัดให้นักเรียนในกลุ่มที่จะสอนการออกเสียงยืนเป็นวงกลมโดยมีครูยืนรวมอยู่ในแถวเพื่อให้สามารถมองเห็นและจับทิศทางเสียงจากนักเรียนได้ทุกคน ครูไม่ควรยืนตรงกลางวงกลมหรือยืนอยู่ข้างหลังนักเรียน และครูไม่ควรนั่งบนเก้าอี้แล้วให้นักเรียนนั่งในระดับที่ต่ำกว่าเนื่องจากจะได้ยินเสียงไม่ชัดเจน ทั้งนี้ การยืนเรียนในช่วงเวลาสั้นๆ ทำให้นักเรียนมีความตื่นตัว มีสมาธิจดจ่อกับเนื้อหาที่เรียน และเปล่งเสียงออกมาได้ดีกว่าการนั่งเรียน

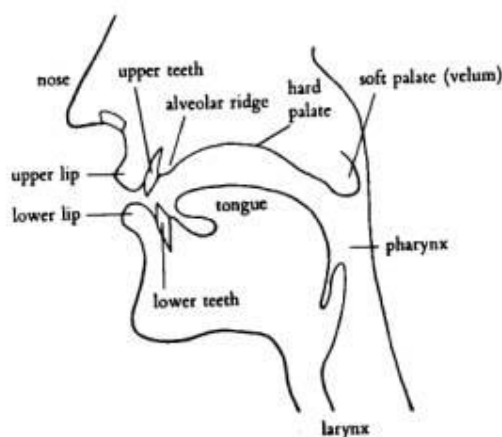
3. ครูสอนเนื้อหาในหนังสือหรือในใบงานตามหัวข้อที่เตรียมมา โดยเน้นให้นักเรียนพูดส่วนที่เป็นภาษาอังกฤษและคอยสังเกตการออกเสียงของนักเรียนว่ายังต้องแก้ไขการออกเสียงในพยัญชนะใดหรือลักษณะใดและบันทึกไว้ในเอกสารการสอน

เมื่อจบการสอนในเนื้อหาที่เตรียมมา ในตอนท้ายของการทำงานเป็นกลุ่มย่อยนักเรียนจะอ่านออกเสียงเนื้อหาที่เรียนพร้อมกัน ซึ่งจะทำให้นักเรียนรู้สึกสบายใจมากกว่าที่จะอ่านคนเดียว และจะอ่านอย่างเป็นธรรมชาติ ถ้านักเรียนออกเสียงผิดจะได้ยินอย่างชัดเจน ก่อนเริ่มอ่านครูจะบอกให้นักเรียนทำเครื่องหมายที่คำหรือตัวอักษรที่ได้บันทึกไว้ว่ายังมีการออกเสียงไม่ถูกต้องในหนังสือหรือในใบงานที่นักเรียนกำลังจะอ่าน รวมทั้งอธิบายความแตกต่างของการออกเสียงภาษาอังกฤษเมื่อเทียบกับการออกเสียงในภาษาไทยและวิธีการเปล่งเสียงสระและพยัญชนะในภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาที่เหมาะสมกับระดับความเข้าใจของนักเรียน

4. ในระหว่างที่นักเรียนอ่านออกเสียงให้ครูอ่านตามไปด้วย เพื่อช่วยควบคุมโทนเสียง ความเร็วในการอ่าน การลงน้ำหนักเสียง และการออกเสียงพยัญชนะต่างๆ โดยเฉพาะเสียงที่ไม่มีอยู่ในภาษาไทย เพื่อเน้นให้นักเรียนอ่านให้ชัด เมื่อถึงคำหรือตัวอักษรที่ทำเครื่องหมายไว้ให้ครูออกเสียงให้ดังขึ้นเพื่อเป็นการกระตุ้นเตือนความจำให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้อง ถ้านักเรียนอ่านผิดให้ครูหยุดอ่าน แก้ไข และอ่านใหม่พร้อมกันอีกครั้ง การแก้ไขในลักษณะกลุ่มจะช่วยลดสิ่งเร้าในเชิงลบที่นักภาษาศาสตร์เชื่อว่าเกิดจากการสอนโดยตรง และการแก้ไขข้อผิดพลาด เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนไม่ต้องเผชิญกับความกดดันและความเครียดในเรื่องของการที่ต้องทำให้ถูกต้อง และไม่เกิดความรู้สึกอายเพื่อนหรือไม่สบายใจเมื่อออกเสียงผิด เกิดความผ่อนคลายและมีแนวโน้มจะจดจำและยอมรับที่จะฝึกการออกเสียงที่ถูกต้องมากขึ้น รวมทั้งเต็มใจเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มย่อยเพื่อการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องต่อไป

5. เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูสรุปทวนสั้นๆ หากพบว่ายังมีการออกเสียงตามวิธีการออกเสียงในภาษาไทย และแนะนำวิธีการเปล่งเสียงดังกล่าวในภาษาอังกฤษเพื่อให้ นักเรียนทราบว่ากลับไปฝึกฝนด้วยตนเอง อย่างไรก็ตาม การอธิบายรายละเอียดพอสังเขปถึงตำแหน่งที่เกิดเสียงและวิธีการเปล่งเสียงของอวัยวะในช่องปากสามารถช่วยให้นักเรียนเข้าใจและฝึกออกเสียงตามได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะในการออกเสียงบางเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ยกตัวอย่างเช่น การออกเสียง /θ/ และ /ð/ ซึ่งสะกดด้วยตัวอักษร th เป็นเสียงที่ตำแหน่งเกิดเสียงคือการวางปลายลิ้นไว้ระหว่างฟันบนและฟันล่าง ก่อนที่จะดันลมผ่านออกมา (ปรารมภ์รัตน์, 2557: 89, 91) เสียงนี้เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทยและนักเรียนที่ไม่ได้รับการแนะนำจะไม่ทราบถึงวิธีการ

ออกเสียงที่ถูกต้อง หรืออีกกรณีหนึ่งที่พบเห็นได้บ่อยคือการออกเสียง /l/ ที่ท้ายคำ ซึ่งนักเรียนหลายคนยังใช้วิธีการห่อปากแล้วออกเสียงเหมือนตัวสะกด แม่เกว ในภาษาไทย ดังนั้น คำว่า real นักเรียนจะออกเสียงว่า “เรียว” ในกรณีนี้ครูสามารถแนะนำด้วยภาษาที่เข้าใจได้ง่ายเพื่อให้ นักเรียนจบการออกเสียงนี้ด้วยการกดปลายลิ้นไว้ที่เพดานแข็งในปากซึ่งจะทำให้ได้เสียงพยัญชนะ /l/ ท้ายคำที่ถูกต้อง ทั้งนี้ การใช้ภาพตัดขวางแสดงอวัยวะในช่องปากที่ใช้ในการเปล่งเสียงสระและเสียงพยัญชนะ ดังตัวอย่างในรูปภาพที่ 1 ประกอบในการสอนจะสามารถชี้ตำแหน่งของการเกิดเสียงได้ชัดเจน สื่อสนับสนุนการสอนที่มองเห็นได้เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเข้าใจเนื้อหาวิธีการและขั้นตอนต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้น

(Price & Nelson, 2014)

ภาพที่ 1 ภาพตัดขวางแสดงอวัยวะในช่องปากที่ใช้ในการเปล่งเสียง

สรุป

การเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อนอย่างมาก ข้อบกพร่องของผู้เรียนในการใช้ภาษาเป็นเรื่องปกติที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และถือเป็น

ส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ (Davies & Pearse, 2000) อย่างไรก็ตาม ข้อบกพร่องอันเกิดจากการแทรกแซงของอิทธิพลจากภาษาแม่ไม่ใช่อุปสรรคที่ยากเกินความพยายามของทั้งครูและนักเรียนที่จะ

ค้นหาและแก้ไขร่วมกัน นอกเหนือจากเทคนิควิธีการต่างๆ แล้ว ความสัมพันธ์ที่กระหว่างครูและนักเรียนรวมถึงมิตรภาพในหมู่นักเรียนเป็นสิ่งสำคัญโดยธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา (Cowley, 2009) การสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความร่วมมือกันในระดับเรียนและทำให้เกิดบรรยากาศที่ผ่อนคลายจะส่งผลให้นักเรียนไวใจในตัวครู ยอมรับฟัง และซึมซับสิ่งที่กำลังเรียน

ได้ดี นักเรียนจะสะสมความกล้าที่จะแสดงออกและความมั่นใจที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งที่จะเป็น “ความเสี่ยง” ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านออกเสียง การตอบคำถาม การทำแบบฝึกหัด รวมไปถึงการทำข้อสอบด้วยตัวเอง ซึ่งสอดคล้องตามแนวทางของกลยุทธ์การเรียนรู้ที่กำหนดโดยตัวผู้เรียนที่จะพัฒนาไปสู่ความสามารถในการพึ่งพาตนเองของนักเรียนต่อไปในอนาคต (Rusch, 2008)

บรรณานุกรม

- ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. (2557). *การออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิรพัฒน์ ยางกลาง. (2556). *ปริทัศน์การรับภาษาที่สองกับไวยากรณ์สากลลักษณะ*. สืบค้นเมื่อ 22 กันยายน 2559. จาก <http://connexion.mfu.ac.th/2015/ejournal/Vol.2>.
- Cowley, S. (2009). *Teaching Skills for Dummies*. Chichester, West Sussex: John Wiley & Sons, Ltd.
- Davies, P., & Pearse, E. (2000). *Success in English Teaching*. China: Oxford University Press.
- Galton, M., Kwok, C.L., & Kam, W.C. (2015). *Learning to Teach Small Classes: Lessons from East Asia*. New York: Routledge.
- Price, K.M., & Nelson, K.L. (2014). *Planning Effective Instruction: Diversity* (5th ed.). U.S.A.: Wadsworth, Cengage Learning.
- Rusch, F.R. (2008). *Beyond High School: Preparing Adolescents for Tomorrow's Challenges* (2nd ed). U.S.A.: Pearson Education, Inc.
- White, L., & Goad, H. (2016). *How does the mother tongue affect second language acquisition?*.
- Retrieved September 22, 2016 from <http://www.internationalinnovation.com/how-does-the-mother-tongue-affect-second-language-acquisition/>.